

hende om hendes Forhold til Karsten From. Men hele Natten havde hun været forfulgt af Moderens Øjne. Med et til Døden bedrøvet Blik havde de stirret paa hende fra Mørket, saa hun var kommen til at græde. Ja, hvor var et Menneskes Kærlighed en sørgelig og uværdig Ting! Skønt hun fuldt ud vidste Besked om det Liv, Karsten From havde ført, kunde hun ikke lade være med at holde af ham. Om det saa var hans Forhold til Fru Merck, saa havde det kun gjort hende endnu mere modstandsløs overfor hans Efterstræbelse. — Hun maatte tænke paa, hvad hun saa ofte havde hørt sige om Mødre, at de følte Kærligheden til deres Børn desto stærkere, jo mere Sorg de gjorde dem. Saadan drev en ubarmhjertig Gud sit Spil med Menneskehjerter! Endnu i dette Øjeblik vidste hun knap, hvilken Følelse der var stærkest i hende, enten den Æmhed, hun følte for ham, eller Hadet til de Kvinder, der tidligere havde ejet ham.

Hun læste nu Brevet, og det viste sig, at dets Tone var langt naturligere og oprigtigere, end hun havde ventet. Alligevel virkede det besynderligt. Det var øjensynlig skrevet i en opreven Sindsstemning og havde Karakteren af et Skriftemaal.

„Min Ulykke er, at jeg ikke lærte Dem at kende for længe siden. Jeg vil ikke deklamere, men De maa tro mig, naar jeg forsikrer, at jeg først nu veed, hvad det vil sige at holde af nogen. Før De fordømmer mig, saa tænk paa, hvorledes jeg er bleven den, jeg er. I min Barndom, da jeg som forældreløs blev anbragt i mange fremmede Hjem, vænnedes jeg tidligt til at søge mine Glæder paa